nomiske Interesse er knyttet til Ansvaret, mindskes yderligere Sandsynligheden for, at den, som har faaet stor Magt, vil fristes til at svigte den Tillid, der er vist ham. Den økonomiske Uafhængighed, som sikredes Repræsentantskabet med de mange Stemmer, vilde gøre ham uimodtagelig for Bestikkelser af enhver Art og fjerne den mere eller mindre aabenlyse Fordærvelse, som nu bestaar.

Man vil ikke behøve at frygte for den Magt, som »Fri Valgret« kan give den enkelte. Det er Magten uden Ansvaret, saaledes som de nuværende partipolitiske Styrere har den, der er den farlige.

Frygter man paa den anden Side for, at man, naar enhver har Ret til at styre, skulde faa alt for mange Rigsdagsmænd, saa er der dels det at sige, at naar Særinteresser, som vist, banlyses paa den naturligste Maade, vil Diæterne ikke kunne friste en Mand, der kun har et ubetydeligt Antal Stemmer, til at møde frem paa Tinge. Har han derimod en Sag af almen Interesse paa Hjerte, var det godt, om der blev lettet ham Adgang til at komme frem med den, og viste den sig at have Betydning for Samfundet, vilde den dels vinde Tilslutning i Forsamlingen, dels skaffe ham flere Stemmer ad Aare, saa han derved beviste sin Adkomst til at blive hørt.

Det er Flertallets Ret at raade, Mindretallets at blive hørt, baade Fortidens og Fremtidens Mindretal.

Det er det sidste, der bærer det Fremskridt i sig, og som under det nuværende Partistyre kun formaar at gøre sig gældende ved Kamp og Revolution.

Politik er under den lige og almindelige Valgret blevet en Kampplads for modstridende Interesser, den vil under »Fri Valgret« blive et Samraad for fælles Anliggender, Selvstyre og — Samstyre.

Signe Bjørner.

Gift Kvindes Navn og Titel.

Under mærkerne x og »Kvindesagsven« drøftes i de to sidste nr. af »Kvinden og samfundet« (nr. 20 og 21) spørgsmålet om, hvorledes gifte kvinder bør nævnes. Det gøres gældende, at da så mange kvinder indtager selvstændige stillinger som tandlæger, prakt. læger o. s. v., er det lidet oplysende at kalde tandlæge Olsens kone »fru tandlæge Olsen«, da man så ikke véd, om hun også selv er tandlæge, eller kun manden er det.

Meget sandt!

Det er i det hele taget lidet oplysende at kalde hr. Olsens kone fru Olsen, idet man så kun véd, at hun er gift med Olsen, slet ikke hvem hun selv er. Det har såmænd hændt mig, at jeg i flere år har kendt en gift kvinde under hendes mands navn og spurgt flere mennesker, hvad hendes eget navn var, men ingen har vidst det. Det passer virkelig ikke i vor tid, hvor den gifte kvinde ikke længere udelukkende er til som et led i mandens husstand, og der har da også så småt begyndt at rejse sig en bevægese for at den gifte kvinde skal holde sit eget navn.

Men folk tror, at det er ulovligt. De véd ikke, at der i Danmark ikke er nogen lov for, at hustruen skal tage mandens navn (se Deuntzers familieret), at det kun er en skik, der er kommen ind efterhånden, og at denne skik endnu ikke er trængt helt igennem på landet.*)

Men selv om kun få gifte kvinder vil gå så vidt som til kun at kalde sig ved sit eget navn, så vilde det dog være meget mere betegnende, at kalde sig ved sit eget navn med mandens bagefter, som vi gamle banebrydere på det område har måttet lade os nøje med, end at kalde sig ved sit fornavn og mandens efternavn, som »Kvindesagsven« foreslår.

Jeg synes, at vi kvindesagsvenner ikke nogensinde bør lade os kalde docter, tandlæge, kaptein o. s. v., uden at vi virkelig selv indtager den stilling, men at vi idetmindste bør nævne os ved vort eget navn sammen med mandens.

»Kvindesagsven« peger på en uskik, vi kvinder også bør modarbejde, den nemlig, at føje »ske« eller »inde« til enhver bestilling eller arbejde, vi udfører. I gamle dage var det manden, der indtog alle lønnede stillinger, men fordi de fleste stillinger nu er åbne for alle mennesker, mænd som kvinder, er der da ingen mening i at føje de — tilmed tyske —

*) Overretssagfører Munch-Petersen har lovet i et af de følgende nr. at oplyse dette nærmere.